

On som les famílies de l'escola concertada?

Dv, 21/02/2020 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran que els parli més aviat com a pare a l'escola concertada emprenyat. Fa uns dies el conseller d'Educació i l'alcaldesa de Barcelona van [lluir](#) com un triomf aconseguir que una escola concertada religiosa de l'Eixample de Barcelona el curs vinent passi a ser pública, el Col·legi Immaculada Concepció. L'any passat va produir-se una situació semblant amb l'Escola Sant Vicenç de Paül, després de tancar perquè no sortien els números. A una escola per any, desmantellar la concertada a Catalunya costarà uns 700 anys (400 si ens fixem només amb les escoles cristianes). Però això va com el Mobile World Congress. Primer es retira una empresa. L'endemà una altra. El tercer dia ja són tres o quatre de cop... i al cap d'una setmana l'últim ha d'apagar el llum.

Fa pocs dies vaig estar en un centre municipal juvenil de Barcelona per unes jornades. Em va costar trobar les indicacions per arribar al lavabo entre la infinitat de cartells i consignes que omplien les parets. Francament, amb tantes indicacions sobre el que havia de fer o pensar, em van agafar ganes de rebotar-me i deixar de fer salut i pujar amb l'ascensor, explicar un acudit masclista al/la conserge/a, enviar a pastar fang al poble sahrauí, i no canviar-me més la copa menstrual. En cap de les moltes escoles cristianes que he visitat he trobat mai tantes instruccions a les parets.

Explico això arran de la [idea](#) que destacava el conseller **Josep Bargalló** en la visita de l'escola cristiana que passarà a ser pública: "L'ideari cristià serà substituït per l'ideari aconfessional". En el substrat d'aquesta afirmació es presenta allò públic com a neutre i universal i allò cristià com a parcial i ideològic. Doncs no. Són models educatius diferents, i tots dins la vocació de servei públic d'educació.

M'agrada molt un cartell que veig cada dia en una escola pública a prop de casa meva: "Aquí s'ensenya a pensar i no què pensar". Cert, però el pensament sempre

s'arrela en un punt de partida, uns referents i un model antropològic.

És cert que molts pares que opten per l'escola cristiana no ho fan per una convicció religiosa (que no vol dir que els que ho fem amb aquesta convicció no existim). I, ampliat a la concertada en general, en l'elecció de les famílies sí que hi ha sempre una opció per un model educatiu determinat. I si l'escola és cristiana, els pares que hi opten és perquè com a mínim veuen positivament el model de persona que proposen encara que no corresponguin estrictament a les seves conviccions. Però és igualment cert que un factor determinant per escollir l'escola pública no és la seva neutralitat. És que la pública és gratuïta i a la concertada s'ha pagar sempre alguna cosa més.

Com és sabut, aquesta desigualtat econòmica no és per un afany recaptatori de les escoles religioses. És perquè els diners que hi destina la Generalitat [no cobreixen](#) els costos. Alhora, massa sovint es [confon](#) escola concertada, que la majoria de vegades té a darrera una cooperativa, entitat confessional o iniciativa social sense ànim de lucre, amb escola privada amb un propietari que guanya diners.

Un dels arguments de l'administració per fagocitar escoles concertades és que hi ha més demanda a l'escola pública i que no pot oferir prou places per cobrir-la. Això és cert en algunes (poques) zones de Barcelona ciutat de baix creixement demogràfic. Però, i en els llocs que és al revés? Jo mateix he passat per més d'un sorteig per poder matricular els fills en una escola concertada. Les desenes de famílies que van quedar fora no eren un argument per augmentar les places subvencionades l'any següent? I, si la concertada competís amb [les mateixes condicions econòmiques](#), no pujaria més la demanda de la concertada en general i de l'escola cristiana en particular?

La impressió com a pare és que ens aixequen la camisa. Això ho havia de resoldre la Llei d'Educació de Catalunya de fa més d'una dècada. I ara sembla que es vulgui reformar per la porta del darrera. Si som una família d'una escola que hem de pagar cada mes, i un dia ens diuen que al setembre ja no pagarem quotes i que mantindran els professors que ja coneixem fins que es jubilin, no és d'estranyar que [ens sembli tot prou bé](#). Però aquest model, llogant els edificis a les escoles que han tancar, és sostenible per a tot el sistema? Què passaria si demà 700 escoles entreguessin les claus al conseller d'Educació? Si no és sostenible, qui estem sostenint el sistema públic d'educació del nostre país? No seria més raonable assegurar la viabilitat dels models d'escola concertada pels que hem optat les famílies?

També em costa entendre que quan es parla d'aquest temes la veu mediàtica dominant és molt parcial. D'una banda, i sobretot, els sindicats, que en el meu grau de compressió de la realitat entenc que es dediquen honradament a defensar les condicions laborals dels treballadors. Però un sindicat no ha de definir la política educativa d'un país. Després, dels pares només acostumen a escoltar la veu de la federació AMPAS de l'escola pública, veu d'altra banda bastant sindicalitzada. I, en canvi, quan parla la concertada normalment només sentim els titulars del centre com si el problema fos només que se'ls acaba el negoci. On som les famílies de la concertada? [Qui ens escolta?](#)

Fins que aquest tema no s'enfoqui des de la perspectiva de les famílies que opten per l'escola cristiana, o en general per la concertada, i que també votem als nostres gestors polítics, no ens en sortirem.